

ρος, σηκωθείς εκ νέου επάνω. Θέλω να είμαι υπομονητικός και ψυχραιμός, αλλά δεν μπορώ. Αυτό που ζητάτε λέγεται βεβήλωσις !...

Ο θυμός τον έπνιξε και είχε γίνει φρικτά άγχος.
 Ο Βάν Έλισιγγ τον έκτύπησε με καλωσύνη, τέλος δε του είπε :
 — "Αν μπορούσα να σάς απαλλάξω από τον πόνο αυτόν, φτωχέ μου φίλε, θα τ'έκαμνα χωρίς να σέ άνησυχώσω καθόλου, μάργου μου ο Θεός. Είναι ανάγκη εν τούτοις να υποστώμεν το μαρτύριον αυτό."
 "Αν δεν γίνη διαισάντως λέγω θα υποφέρη άργότερα πολύ έκείνη την όποια άγαπούσατε.

Τό πρόσωπον του Άρθούρου είχε γίνη λευκόν από την όργην.
 — Να είσθε προσεκτικός, κύριε ! έκράυασε.
 — Και όμως είναι ανάγκη να με άκούσετε μέχρι τέλους, είπε με ήσυχη φωνήν ο Βάν Έλισιγγ. Άκούστε με πρώτον. Άφήστε με να εξηγηθώ.

— Ο κ. Καθηγητής έχει δίκιο, ειπεν ο Κούνισ Μόρρις.
 Ο Άρθούρος εκάθησε χωρίς να πη λέξιν. Ο Βάν Έλισιγγ συνέχισεν άποτεινόμενος πλέον προς αυτόν.

— Είσθε βέβαιος ότι ή άτυχής Λουκία απέθανε ; τον ρώτησε.
 Ο Άρθούρος εντάγθη επάνω κατάπληκτος.
 — Προς Θεού ! έφώναξε. Τι έννοείτε ; Μήπως έγινε λάθος ;

Μήπως έτάφη ζωντανή ;
 Ο Βάν Έλισιγγ κούνησε με λύπη τó κεφάλι του,
 — Όχι, είπε, δεν έτάφη ζωντανή.
 — Δεν έτάφη ζωντανή ; Μα μου είπατε πως δεν έχει πεθάνει ;
 — Σας τó είπα, ναί. Μ' αυτό όμως δεν έννοούσα πως δεν απέ-

θανε. Ηθέλα να χαρακτήρισω μιá άλλη κατάσταση, άλλόκοτη πολύ που σπάνια παρουσιάζεται.

Ο Άρθούρος δεν έννοούσε πλέον τίποτε.
 "Υποτιθέτω τον καθηγητήν και ήτο επικινδύνως εξηρησιασμένος. Έρχοιχε προς τον Βάν Έλισιγγ βλέματα όργης λυσσώδους.

Συχνά έσπέρριζε την κεφαλήν εις τās χείρας του και έφιθόριζε με άπελπισίαν :

— Είνε τρομερόν ! Τρομερόν !
 Ο καθηγητής άντελαμβάνετο την άπελπισίαν του νέου και τον έλυπειτο. Προς στιγμήν έρχοιχε τά βλέμματά του προς έμένα σαν να μου εξητούσε να συνηγορήσω υπέρ αυτού, διά να συνεχίση την όμιλίαν του.

"Αν και είχα άμφιβολίες περί τών όσων έλεγεν τó έκαμα εύχαριστός. Έπλησίασα τον Άρθούρου και του είπα με καλωσύνην.

— Φίλε μου, άς άκούσωμεν τον κ. Έλισιγγ μέχρι τέλους. Άς μάθωμε που θέλει να καταλήξη.
 Ο Άρθούρος έκίνησε άπελπιστικώς την κεφαλήν χωρίς να είχη τίποτε. Εντούτοις εφάνη ήσυχασμένος και διατεθειμένος να άκούση τον καθηγητήν μέχρι τέλους.

— Λέγετε κ. Καθηγητά, είπα εγώ. Έξηγηθήτε. Κανείς δεν θα σάς διακόψη πλέον.
 Ο Βάν Έλισιγγ συνέχισε πράγματι. Προσεκάθησε να εξηγήση εις όλους μας και ιδιαιτέρως στον Άρθούρου πως ή Λουκία ήτο ζώνεκος.

— Ζώνεκος ! Έσφιθόρισε ό δυστυχής νέος. Δέν έννοώ τίποτε.

— Θα έννοήσετε, φίλε μου, ειπεν ο Βάν Έλισιγγ, όταν σάς όμιλήσω πλέον έκτενώς περί τής καταστάσεως τής αυτής. Θα έννοήσετε τά πάντα και θα πιστέψετε στους λόγους μου. Ναί θα πιστέψετε και θα μ' εύχαριστήσετε. Κάμνω ότι κάμνω μόνον και μόνον γιατί τó όρκισθηκα στην άτυχή μνηστίν σας σας όταν απέθανεκε. Ένθυμείσθε τι μου εξήτησε τότε και τι τής ύποσχέθηκα ; Εύρίσκαω φυσικούς τούς διαταγμούς σας, άλλ' άπόψε θα χυθώ πλήρες στο μυστήριον που σάς περιβάλει...

— Πώς ; Πέστε μου πως θα γίνη αυτό ; φώναξε ο Άρθούρος.
 — Πρέπει να ρθήτε όλοι σας μαζί μου στο νεκροταφείο.
 — Κι' αν δεχθώμε και έλθουμε ;
 — Αν έλθετε θα ήδησε με τά μάτια σας έκείνο που δεν μπορούιτε να έννοήσετε τώρα, έκείνο που δεν θέλατε να πιστέψετε. Θα ήδησε την μίς Λουκίαν να έξέρχεται του τάφου τής και να...

— Άδύνατον ! Είναι άδύνατον ! έκράυασεν ο Άρθούρος. Είνε τερατώδες !
 — Θα την ίδητε.
 Ο Άρθούρος ήτο πλέον έξαλλος. Τόν είχε καταλάβει πυρετός,
 — Ζή λοιπόν ; άνέκραξε.
 — Όχι σάς είπα, ένόησεν ο Βάν Έλισιγγ.
 — Είνε νεκρά και έξέρχεται του τάφου τής ;
 — Ναί.
 — Και που πηγαίνει ; Γιατί τó κάμνει αυτό ; Πώς είναι δυνατόν να σηκώνονται οι νεκροί από τούς τάφους των και να περιπατούν ; Γιατί βεβαιώνετε πράγματα άδύνατα, άνύπαρκτα, τερατώδη ; Γιατί θέλετε να μάς πείσετε για πράγματα που δεν τά είδατε ;
 — Και αν τά είδα ;
 — Είδατε την Λουκίαν να βγαίνει από τó κενοτάφιό τής ; Να περιπατή. Ήτο αυτή ή ίδια ; Μήπως άπατηθήκατε.
 — Μακάρι να είχα άπατηθώ. Άλλά όχι. Δέν έγελάσθηκα. Τó έπαρμένα αυτό και συνέβη όπως τó ύπέθετα.
 — Τό έπαρμένατε ; Τό έγνορίζατε ;
 — Ναί...

(Άκολουθεί)

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ...

"Ήμουν σκυμμένος στην παλιά λιμνούλα, κ' έβλεπα τά παιχνίδια των νερών : δεν ξέρω αν ήσαν τά παιχνίδια των νερών—ή αν ήσαν τά παιχνίδια τής ψυχής μου,— όμως δέν παράλλαζαν καθόλου..."

"Ήταν ή ώρα του θολού βραδιού, που όλα τά παίρν' ή σκιά κ' ή άμφιβολία.

Και τότε, μέσ' στο διαρκές αδιόρατο τρεμούλιασμα, είδα να σμίγον ξαφνικά, σε μιá στιγμήν άπρόοπτης γαλήνης, όλες έκείνες οι άκαθόριστες γραμμές—και ξαφνικά, να πλάθουν τή μορφή μου !
 Και τρόμαξα...

"Ύπληξε τίποτα παράξενο σ' αυτό ;
 Και όμως..."

Γιατί δέν ήταν άκριβώς, ή σκιά μου, ή σμειθισμένη μου μορφή, αυτή που βλέπουν και που ξέρον όλοι : ήμουν εγώ, ο άληθινός εγώ ! Κανείς δέν τó φαντάζεται, πόσο ήμουν εγώ...

Κι' αγάπιστα ξανά τόν έαυτό μου, έτσι φευγαλέον κι' άπροσδιόριστο, με τής χίλιες δυό του διακρίσεις, με τής εναλλαγές και τά γυρίσματα, τ' άμορφο έκείνο τής ψυχής μου είδωλο, με τής αιώνιες μυστικές μεταμορφώσεις.

Δέν ξέρω τί είχε δοκιμάσει ο Νάρκισσος, κι' αν είχαν ίσως γεννηθεί παρόμοιοι στοχασμοί, μέσ' στο χιμαρικό του τó μυαλό... μπορεί και κείνος να είχε βριέ τόν έαυτόν του, την ώρα που σχεδόν δέν τó περίμενε...

"Ετσι, στο βάθος κάθε πράγματος, υπάρχει ο έαυτός μας—ο άληθινός, ο αιώνιος έαυτός μας— και ίσως, στην άκρη τής παρούσης ζωής, στο κλείσιμο του κύκλου άκριβώς, να μάς περιμένη σαν και πρώτα, μέσ' στην καθολική του άρμονία— ό μού τόν παραδίδουμε τόσο άνεχνα, αν και φυσικά—τόσον καιρό.

ΠΑΘΟΣ

Είνε στιγμές, μέσ' στην άκμή του πάθους, που δέ σ' άναγνωρίζω—σε βεβαίανω.

Τά μάτια σου, τ' αγαπημένα μάτια, παίρνουν, δέν ξέρω, κάτι άπ' τής μπόρας, και κάτι άπ' τής μεγάλης πυρκαϊάς... Ύπάρχει κάποιο ήφαίστειο μέσ' τής φλέβης σου, και τó κομμί σου πάλλεται και τρέμει, πάλλεται και τρέμει, σά χορδή...

Και περιμένω να κοπεί ή τρικυμία, να κοιμηθεί ή χαρά, να γαληνέψει, —και με τά μάτια πάλι άσφαιρμένα, —και μου πεις σιγά τó : σ' αγαπώ.

Γιατί και γώ, σ' τó λέω, δέ σ' αγαπώ, παρά μακροτά, σαν όνειρο, σά σκιά—μέσ' στην αιωνία μελαγχολία...

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Είνε κάποιο κάστρο μέσ' στην έρημο, πούτώρα πιά δέν κάθεται κανένας. Είνε κλειστό και μόνο,

μέσ' στην έρημο.
 Και βέβαια, μιá φορά, πως ήσαν άνθρωποι, άνθρωποι πλήθος που τó κατοικούσαν—μα τώρα είναι μονάχο μέσ' στην έρημο.

Οί σάλες του είχαν άλλοτε ιδωμένες, άφανταστες γιορτές και τελετές, μοναδικές, ασύγκριτες λαμπρότητες ! Αυτά όμως τώρα πάνε, είναι καιρός...

Τώρα είναι μόνο, μόνο μέσ' την έρημο...
 Οί ίππότες κ' οί ξανθές οί πυργοδέσποινες, από καιρό εινεζτώρα πεθαμένοι—μέσ' στις χίλιες τόσες κάμαρες του, μέσ' στις στοές και μέσ' τούς διαδρόμους, τώρα δέ σαλεύει μήτε σκιά.

"Η σιωπή είναι τώρα πυργοδέσποινα—τό φεγγάρι, ο μοναχός ίππότης, ο μοναχός ίππότης κ' έραστής, που μαινοβγαίνει από τής χαρμάδες...

Κι' ο ήλιος ;— θα ρωτήσει ίσως κανένας.

Τό κάστρο αυτό δέν φαίνεται στον ήλιο : δέ βγαίνει παρά μόνο όταν νυχτώνει— και χάνεται και πάλι την αυγή.
 Κανένας δέν τó βλέπει, δέν τó ξέρει. Είναι καιρός που δέν ύπαρχει πιά.

"Ω ποιός, ο ποιός θα ρθει να κατοικήσει, τó στοιχειωμένο κάστρο τής ψυχής μου ;—
 Ναπολέον Λαπαθιώτης

